

Informacija apie mane

Pavardė: Kelė

Vardas: Esmeralda

Vardas, kuriuo visi vadina: Emė

Amžius: 33-eji metai

Plaukai: ugniniai (mano laukinė asmenybės dalis!)

Akyš: žalios (tik gimusi jau buvau žalių akių, todėl mane pavadino Esmeralda, smaragdu...)

Ūgis: 1,62 m

Svoris: 61 kg (iki manekenės figūros dar tolokai!)

Darbas: vadybininkė įmonėje „Diulako laistytuvai“

Širdies reikalai: jokių!

Mėgstamiausias filmas: „Merė Popins“

Pomėgiai: skaityti knygas, žiūrėti filmus, glostyti katę.

Ir dar... šaudyti iš lanko (tik jau išėjęs šviesmečius prie lanko nė neprisiliečiau!)

Miela silpnybė: baltasis šokoladas

Išskirtiniai bruožai: nekėniu suknelių ir bijau aukščio

Kredo: „Nesidžiauk laime, prisisauksi nelaimę!“

1 skyrius

*Penktadienio vakaras
Kaip šuniui penkta koja
Nagų lakas: pelės pilkumo*

– Trusevašo gatvė? – klausia apstulbęs taksistas. – Niekada apie tokią negirdėjau! Kur ji yra?

– Šešioliktajame kvartale, nedidelė akmenimis grįsta gatvelė, vinguriuojanti nuo Pasi gatvės iki Polio Dumero bulvaro, – išbe-riu nė nestabtelėdama, pripratusi prie tokių paaiškinimų. – Pa-sakysiu, kai būsime netoliese.

– Na ir keistas pavadinimas! – toliau porina vairuotojas įjungdamas skaitiklį. – Net pamaniau, kad juokaujat!

Taksi pajuda. Atrėmusi galvą į galinę automobilio sėdynę, pro langą stebiu elektros šviesomis žėrintį Paryžių. Dar nežinau, ar šis Fantastiškojo ketverto vakaras buvo nuostabus, ar nepa-kenčiamas. Fantastiškasis ketvertas – tai neišskiriamų draugų grupė, kurią sudarau aš, Endis, Maržori ir Nina. Mūsų ketvertu-kas puikiai sutaria. Esame pažįstami daugiau kaip dešimt metų ir nuolat susitinkame pas kurį nors namuose. Geriam, valgom, juokiamės, plepame apie viską ir apie nieką. Pasipasakojame savo menkas bėdas ir didelius džiaugsmus. Su tais žmonėmis man visada be galo gera.

Endis yra kūno rengybos treneris Bogrenelės sporto klube, o Maržori – ne kas kita kaip pati (kad tik nepasirodytų per mažai) Karališkojo viešbučio Fošo prospekte direktorė. Jie abu metais

už mane vyresni. O Nina yra interjero dizainerė ir dirba Paryžiaus centre, Terno kvartale įsikūrusioje architektų įmonėje. Ji jauniausia tarp mūsų – vos trisdešimt vienerių.

Šį vakarą susirinkome pas Endį. Jis gyvena penkioliktame rajone, už kelių žingsnių nuo klubo, kuriame dirba. Nekantraudama laukiau vakaro, nes savaitė buvo tikras košmaras. Mano viršininkė Anrieta nesiliovė kabinėtis. Negalėčiau pasakyti, kad tarp mūsų visada viskas kaip sviestu patepta. Mane nervina jos šviesus tvarkingas kuodelis be nė vieno išsikišusio plaukelio, jos plieninis žvilgsnis ir įliemenuoti kostiumėliai. Ji panaši į pradinę klasių mokytoją, kuri tuoj išsitrauks liniuotę ir rėš jums per pirštus.

Pavyzdžiui, vakar įsiveržė į biurą, kurį dalijasi rinkodaros, prekybos ir buhalterijos skyriai, ir išrėkė (taip, kad visi gerai girdėtų):

– Esmeralda! Kur rinkos tyrimas, kurį turėjai man šiandien ryte pristatyti?

– Ant tavo stalo, Anrieta. Padėjau vakar vakare...

– Tada, – toliau isteriškai kaukė, – turėjai pranešti elektroniniu paštu, kad negaiščiau laiko lakstydamas tau iš paskos!

– Maniau, kad atėjusi į darbą pamatysi...

– Tai nemanyk, o dirbk taip, kaip reikia, ir netrukdyk dirbti man. Ir taškas.

– Bet aš ir dirbu, kaip reikia – tyrimą atidaviau net anksčiau. Ir netr...

– Gana! Kitą kartą, užuot vaidinusi pavyzdingą mokinukę, laikykis mano nurodymų, kad man nereikėtų be reikalo blaškytis.

Kaip nesąžininga! Po šių žodžių ji iškaukšėjo iš biuro, už savęs palikdama aštrų kvėpalų kvapą, primenantį apie čia ką tik siautusią furiją. O aš iš gėdos, kad buvau taip nepagrįstai išplūsta, norėjau prasmegti skradžiai žemę. Mačiau, kaip Šerazada ir

Salomėja, prekybos ir buhalterijos skyriaus kolegės, susižvalgo, pakyla ir prieina prie mano stalo.

– Viskas gerai? – sušnibždėjo Šerazada.

– Taip, aš pripratusi, – atsakiau atsidusdama.

– Kas per širšė ta Anrieta! – atvirai išrėžė Salomėja. – Jei galėčiau, pritrėkščiau ją su tuo tyrimu!

Jos žodžiai privertė mus visas tris nusišypsoti. Kaip gerai, kad Šerazada ir Salomėja čia, su manimi.

Po darbo savaitės pabaigos kivirčo su viršininke Fantastiškojo ketveto vakarėlis man atrodė puikus vaistas nuo patirtos įtampos. Atėjau truputį pavėlavusi, buvau kai ko nupirkti Halės gyvūnų parduotuvėlėje Klaidui, savo katinui. Penktadieniais po pietų nedirbu, todėl leidžiu laiką skaitydama, einu į kiną ar tiesiog bastausi po Paryžių. Nupirkau naują minkštutėlį guolį ir kačių karstyklę, kad pamaloninčiau savo pūkuotąjį kūdikėlį. Bet kadangi naują pirkinį sukonstruoti pavyko tik iš kokio dešimto karto, pas Endį vėlavau.

Iškart pajutau, kad visi neįprastai susijaudinę. Jau buvo pradėję gurkšnoti aperityvą: Endžio paruoštą punšą su baltuoju romu, kurį visai neseniai iš Gvadelupos parvežė Maržori. Ninos ir Maržori akys spindėjo, tik kiekvienos savaip. Neturėjau laiko paklausti apie tas kibirkštėles, nes Maržori iškart prašneko:

– Kadangi ir Emė jau čia, galim pakalbėti apie rimtus dalykus. Turiu jums pranešti kai ką labai svarbaus.

Ji kelias akimirkas patylėjo nutaisiusi sąmokslininkės išraišką, o tada kalbėjo toliau:

– Šią savaitę mane pasikvietė pasikalbėti mano viešbučių tinklo generalinis direktorius. Jis pagyrė mane už puikų darbą einant direktorės pareigas Karališkajame viešbutyje Fošo prospekte. Aišku, jaučiausi devintame danguje! Bet palaukit, čia dar ne viskas. Dabar laikykitės! Be viešbučio Fošo prospekte, jis man pasiūlė vadovauti dar dviem tinklo viešbučiams Paryžiuje!

Žinoma, kaip ir priklauso, už didesnį atlyginimą. Galėsiu įsigyti kitą automobilį, persikraustyti ir gerokai dažniau lankyti savo šeimą Gvadelupoje!

– Nuostabu! – nieko nelaukdamas sušuko Endis. – Tikiuosi, kad sutikai.

– O kaip tau atrodo? – atsakė Maržori pratrūkdama kvatoti.

– Tu tikra šaunuolė! – prišoko Endis ir sveikindamas ją stipriai apkabino.

– Nepaprastai tavimi didžiuojamės! – džiugiai pritarė Nina.

– Valio, valio, valio! – paplojau.

Pakėlėme taures jos garbei. Tada atsistojo Nina.

– Aš taip pat turiu jums pranešti kai ką labai svarbaus, – pasakė visa švytėdama ir už ausų užsikišo savo tamsias garbanas. – Tai va – mano gyvenime kai kas atsirado...

– Kas? Kada? Kaip? – sustaugė Endis. – Noriu viską žinoti!

– Jo vardas Benua. Jis įmonės klientas, norintis pakeisti visą savo įstaigos interjerą. Jis gražus, protingas, geras. Be to, ir gerai uždirba...

– Na taip, tai ne trūkumas, – pritarė Maržori mirkstelėdama akimi.

– Taip, tikrai, – palinksėjo Nina. – Jis išties tobulas. Aš visai dėl jo galvą pametusi!

– Kiek laiko jau susitikinėjate? – paklausiau.

– Rytoj bus trys savaitės.

– Ką? Jau trys savaitės, o tik dabar mums pasakei? – pasipiktino Endis.

– Bet aš nė akimirkos nelieku viena! Mes visada kartu!

– Kaip dėl tavęs džiaugiuosi! – sušuko Maržori.

– Aš taip pat, tikrai, – pritariau ir aš.

Dar kartą pakėlėme taures Ninos garbei.

– Na, o aš, merginos, jokių svarbių naujienų jums neturiu, – pasakė Endis. – Rutina sporto salėje ir kol kas jokio vaikino. O tu, Eme?

– Ne, ne, ir mano padangėje nieko naujo. Nebent galiu pranešti, kad Anrieta – tikra ragana. Bet šitą jūs jau žinote...

– Tada pakelkime taurę už mūsų draugystę! – paskelbė Endis.

Mes taip ir padarėme.

Sėsdamasi su kokteiliu rankoje, pasijutau keistai. Mačiau be-sišypsančius draugus, jaučiau, kad ir pati tarsi šypsausi prilipdyta šypsena, bet dalis manęs buvo kitur, ne šventėje...

Taksi važiuoja per Seną. Mano nuotaika tikrai tokios pačios spalvos kaip ir pilkas nagų lakas... Dešinėje matau Eifelio bokštą su blizgančiu vakaro kostiumu. Regėdama jį štai tokį, pagalvoju, kad gyvenu pačiame gražiausiame mieste – juk jis Šviesos miestas! Ir vis dėlto nesijaučiu čia savo vietoje. Gal jis per didelis, o gal per daug šiuolaikiškas, nežinau. Man labiau patinka kaimas, plačios lygumos, seni akmenys. Giliai širdyje esu kaimietė, o gyvenu mieste.

Automobilis jau nardo šešioliktojo kvartalo gatvėmis. Mano kvartalo. Nors greičiau – mano tėvų. Bet aš čia gimiau ir užaugau. Puikiai jį pažįstu. Taksi pakyla Mocarto bulvaru.

– Dabar reikės pasukti į dešinę, Pasi gatvę, – paaiškinu vairuotojui. – O tada trečias posūkis į kairę. Tada sustokite gatvės pradžioje. Toliau paėjėsiu pėsčiomis.

Taksi paklūsta. Sumoku, atsisveikinu ir išlipu iš automobilio. Tada jis nutolsta, vienintelis burgzdamas nakties tyloje. Pakylu Trusevašo gatve iki savo daugiabučio, saugodamasi, kad batų kulniukai neįstrigtų tarp grindinio akmenų.

Kai atidarau savo vieno kambario buto duris, Klaidas jau laukia manęs. Jis glaustosi man prie kojų, kol pasidedu rankinuką ir nusirengiu paltą. Prieinu prie patiesto po langu jo kilimėlio ir abu mėgaujamės švelnumo akimirkomis. Klaidas pradeda murkti. Nieks manęs taip gerai nenuramina.

Tada einu į vonios kambarį persirengti, pasičiuopu kitoje durų pusėje pakabintą pižamą. Prieš įsinerdama, akimirka

stebiu save veidrodyje, tik su kelnaitėmis ir liemenėle. Apžiūriu savo pilvą, klubus, šlaunis. Negalėčiau pasakyti, kad vaizdas man teikia didžiulį džiaugsmą. Viskas, ką matau, – apvalu ir puhtu, toli gražu iki moterų žurnaluose išdidžiai besipuikuojančių manekenių kūnų, varančių vyrus iš proto. Atsidususi apvelku šį kiek per pilną kūną. Dar paauglystėje įpratau ne itin žavėtis savo atvaizdu. Vaikystėje buvau liekna ir sportiška. Bet brendimas pakeitė kūno linijas. Mano kūnas pasidengė minkštu riebiųjų sluoksniu, kuriam nemažai padėjo ir mano potraukis baltajam šokoladui. Jau seniai bandau numesti tuos kelis nereikalingus kilogramus: imu laikytis dietos, penkiolika dienų maitinuosi tik liesu jogurtu, o tada prarandu ryžtą. Ir opa, per savaitę visas numestas svoris sugrįžta.

Kol Klaidas, turintis tokį patį ugninio atspalvio kailį kaip ir mano plaukai, įsitaisęs viršutinėje vaistinės lentynėlėje, atidžiai mane stebi, aš išsivalau dantis ir skubriu judesiu iš plaukų ištraukiu juos įkalinusią gumelę. Ilgos rudos bangos pasklinda ant pečių. Veidrodyje stebiu šį veržlų ugninį srautą. Savo laukinę pusę. Kai jaučiuosi gerai, mano tankūs aukso atspalvio plaukai ir smaragdinės akys padeda man patikėti, kad esu graži. Bet kai jaučiuosi nekaip (pripažinkime, dažnai), matau tik blausų žalsvą žvilgsnį ir neklusnius kaltūnus, kuriuos reikia suvaldyti. O kur dar išsipūtęs kūnas, kurį taip pat būtina tramdyti.

– Ojoj, kartais nelengva būti manimi, – sakau Klaidui, kuris man niekuo negali padėti.

Grįžtu į svetainę, kuri yra ir mano miegamasis. Patikrinusi, ar katinas turi pakankamai maisto ir vandens, lipu į savo lovą palubėje, o man ant kulnų lipa Klaidas. Įsisupusi į antklodę kaip suktinukas, galvoju apie vakarėlį, apie draugus, apie naujienas, kurias pranešė Maržori ir Nina. Aišku, džiaugiuosi dėl savo draugių, kurios ištis vertos – tiek viena, tiek kita – sėkmės ir meilės. Bet jų sėkmė dar labiau išryškina, kokia apgailėtina

mano padėtis. Žvelgdama į savo gyvenimą, turiu pripažinti, kad entuziazmo jis gali sukelti tiek pat, kiek ir mano atspindys veidrodyje.

Man trisdešimt treji. Septynerius metus dirbu rinkodaros vadybininke įmonėje „Diulako laistytuvai“, kuri, kaip jau aišku iš pavadinimo, gamina laistytuvus. Na, būkime atviri, tikrai nėra taip, kad nekęščiau savo darbo. Jis net labai neblogas, nes uždirbu pakankamai, kad galėčiau nuomotis šį puikų nedidelį butą prabangiam mieste kvartale ir gana nemažai sau leisti. Pavyzdžiui, galiu kada tik panorėjusi pasidovanoti sau Anabelės Vinšip batelius (dievinu šią dizainerę, jos kuriamas apavas tiesiog nuostabus!). Mano direktorius – malonus senukas, ir aš puikiai sutariu su kolegėmis Saloméja ir Šerazada. Dėl viso šito, išskyrus, aišku, tą bjaurybę Anrietą, mano darbas Diulako įmonėje – pavydėtinas. Man labai pasisekė, kad ją gavau.

Tik, jei jau noriu būti visiškai sąžininga sau, turiu pripažinti, kad troškulio save realizuoti nenumalšinsiu laistytuvų gamintojo džiaugsmiais. Mano pareigos – tai daugybė darbų, kurių tikrai nepavadinčiau patraukliais: ieškoti tiekėjų, prižiūrėti užsakyamus, kurti prekių aprašus ir pagalbinius tekstus pardavėjams, rūpintis Anrietos darbotvarke, užsakyti rinkos tyrimus, stebėti konkurentus... Na, nėra taip, kad būtų visiškai nuobodu, bet ir toli gražu ne tai, apie ką svajojau dvylikos...

Todėl jaučiu, kaip suskausta širdelė, kai matau, kaip darbu džiaugiasi Maržo. Žinau, kad ji be galo mėgsta savo darbą ir puikiai jį atlieka. O mano darbas man tik laikina išėitis. Ne tokia ir bloga, bet vis tiek laikina. Dažniausiai man pavyksta save paguosti. Kartoju sau, kad visi esame pasmerkti prisijaukinti nepasitenkinimą, kad gražios vaikystės svajonės, kuriose būname didingi, daug pasiekę ir laimingi, turi būti tvarkingai uždarytos spintoje, kai suaugame. Kad nereikia painioti idealo ir tikrovės...

Bet kartais, kaip ir šįvakar, man atrodo, jog mano gyvenimas beprasmiškas.

O mano širdies reikalai – niekiniai. Todėl ir pavydu, neslėpiau, kai matau, kokia laiminga ir įsimylėjusi yra Nina. Paskutinį kartą su vaikinu draugavau prieš kelis mėnesius, bet iš tos draugystės ne kažin kas išėjo. Karlo ir mano požiūriai nesutapo. Jis norėjo įsipareigojimų, tikėjosi, kad važiuosiu paskui jį gyventi į Austriją. Jis jau įsivaizdavo mane kaip pavyzdinę žmoną ir nepriekaištingą mamą. Todėl sprukau. Juolab kad ir nesijaučiau labai įsimylėjusi. Su juo jaučiausi gerai, mums kartu buvo smagu, bet toli gražu negana, kad dėl jo tapčiau namų šeimininke Vienoje! Skyrėmės audringai. Jis nusivylė, net supyko. Nuo to laiko mėgaujuosi vienišės gyvenimu. Na, „mėgautis“ skamba šiek tiek per gražiai. Sakykime, bandau išvelgti teigiamas puses. Būna vakarų, kai džingiuosi vienvietėje. Būnu su savimi, glostau savo katiną ir gardžiuojuosi baltojo šokolado plytelėmis žiūrėdama gerą saldų filmą. O kartais vakarais vienvietė mane slegia, norisi vyro odos, vyro glėbio, vyro balso...

Visada taip. Noriu ir visko, ir nieko. Viskas sudėtinga, paprastai man neišeina. Ypač meilės reikaluose. Mano santykiai panašūs į tango, pertraukiamą netikėtumų ir tyčinių netyčių. Kartais būdavau pasiruošusi ilgalaikiams ir rimtiems santykiams, o vaikinai – ne. Kartais atvirščiškai. Aš laikiu tikros meilės, bet kartu esu labai nepriklausoma. Tikiuosi, kad vyras gebės būti ir pasakų princas, ir nematomas žmogus, pagal aplinkybes. Na, ir kaip normalus vyras, vargšelis, gali su tokiais reikalavimais susidoroti? Todėl matydama Niną, radusią jai tinkantį krikščionių batelį, ne tik gražų, bet ir patogų, prisimenu, kad mano pasaka dar nė nesiruošia prasidėti. Kai viską sudedu į vieną vietą: per daug kilogramų, banalokas darbas, jokie mylimojo, – gyvenimas man atrodo kaip didžiulė tuštuma. Tokia tuščia, kad nors verk.

Nagi, laikas miegoti, nieko gero iš tokių liūdnujų minčių.

– Labanakt, Klaidai, – ištariu garsiai ir užgesinu naktinę lempą.

Bet mano katinas, taip ir žinojau, jau miega. Todėl užmerkiu akis, kad nebematyčiau savo mažų nelaimių, ir iškeliauju paskui Klaidą į sapnų karalystę. Kaip sako Skarletė O’Hara: „Rytoj bus kita diena.“